

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 518. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019658128/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

— Jeg stod ved Stalden; der havde Mo'er stillet mig — jeg havde lovet dig at blive der — henvendte Drengen sig til Hanne — og det gjorde jeg ogsaa, til Bedstemo'er tog mig med. Med hende maatte jeg da nok gaa.

— Vist maatte du det, sagde Hanne og klappede hans Hoved, idet hun forsøgte at smile til Madam Andersen.

— Fuldmægtigen er nok kommen, bemærkede Mølleren.

— Ja, saamænd er han saa, svarede Dragemoer . . . Han var netop i Forretning en Mils Vei herfra — ja det er da en stiv Mil vi har at kjøre til Nørre-Kirkeby. Den Omvei kunde han saamænd have sparet Bæsterne for. Vor Herre maa vide, hvad han skal snuse om efter her! Det kunde saamænd ligne ham at have dig mistænkt for at have stukket Ild paa Møllen. Heldigvis er der da Vidner nok!

— Siger han at Fader har sat Ild paa? spurgte Hans og gav sig strax til at græde af Vrede og Indignation.

Faderen tyssede paa ham.

— Vist ikke nei, det er jo bare Bedstemoders Spøg.

— Naturligvis er det Løier, Hansemand! Herregud, saa det Barn har nær til Taarerne! Nei, han

skulde bare prøve paa at sige saadan Noget, saa kan du tro, jeg skulde komme efter ham.

Hun tørrede Drengens Øine, og Hans gav sig til at le ved Tanken om Dragemoer, der »var efter« Fuldmægtigen med den guldtressede Kasket.

— Jeg sagde ellers strax til ham, hvordan du var kommen afsted, og at du naturligvis trængte til Ro nu; for jeg syntes, at I to kan have faaet talt nok sammen.

— Nei, det er netop det, vi ikke har. Vil du ikke sige til ham, at jeg gjerne vil tale med ham.

— Jo — naar — — ja, det er jo en anden Sag, naar du har Noget at snakke med ham om. Saa skal jeg sende ham herhen.

Gaardmandskonen vendte sig langsomt og gik tøvende bort. Hun havde i sit stille Sind altid haft en meget stærk Formodning om, at Jakob var kommen for Skade med fuld Bevidsthed at knuse Parret deroppe — ellers skulde han da have haft et Pokkers Held! — og det behagede hende slet ikke, at han vilde tale med den forbandede Herredsfuldmægtig, som havde været Sjælen i Undersøgelsen. Den gamle Herredsfoged han havde saamænd ikke med sin gode Villie rørt sig til mer end hvad der hørte sig til for en Forms Skyld, men denne guldbrillede, rødskjæggede Fyr havde snust om